

Septembrie 2014

CAPITOLUL II

Ediția a XII-a, 25 mai 2014, a Simpozionului Național „Petre Brâncuși”, având ca temă: «Discipolii prof. univ. dr. muzicolog Petre Brâncuși», partea a III-a

Doamna prof. dr. Mihaela Sanda Popescu, moderatorul simpozionului: Iată-ne la cea de a XII-a ediție a Simpozionului Național „Petre Brâncuși”, prilej de meditație asupra respectului și dăinuirii vieții și carierei de dascăl. Salutăm la prezidiu, personalități de marcă, așa cum a fost de fiecare dată, care asigură acestui simpozion o anumită ținută, de fapt, ținuta pe care o merită cu adevărat. Avem alături de noi din partea primăriei pe doamna Viceprimar Iulia Vână (**aplauze**), realizator de televiziune domnul Petru Rusu care participă pentru a treia oară consecutiv la acest eveniment (**aplauze**), Lucian Vlădescu, dirijor la Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian” din București (**aplauze**), profesor Laurențiu Popescu, inspector al Inspectoratului județului Gorj, profesor Gabriel Popescu (**aplauze**), profesor doctor Gheorghe Gorun, directorul Colegiului Național „Spiru Haret” din Târgu-Jiu (**aplauze**), muzicolog Alexandru Bădulescu, directorul Muzeului „Paul Constantinescu” din Ploiești (**aplauze**), profesor universitar doctor Cristian Brâncuși (**aplauze**). Înainte de a începe acest simpozion, aș dori să salutăm prezența în sală a domnului inginer Titu Pânișoară, fost primar al acestei urbe, datorită căruia simpozionul acesta a prins contur și desfășurare (aplauze susținute). Am plăcerea să-l prezint din nou pe realizatorul de televiziune Petru Rusu. S-a născut la 3 aprilie 1939, Crasna-Ilschi, județul Storojinet. Este absolvent al Liceului teoretic „Ștefan cel Mare” din Suceava, promoția 1955; apoi, a urmat un an la Institutul Politehnic din Iași, Facultatea de

Mecanică. Este absolvent al Școlii C.F.R de gradul III (Mișcare și Comercial) Iași, promoția 1960, urmând o activitate în câmpul muncii de 6 ani în gara Vatra-Dornei; De asemenea, este absolvent al Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București, secția Dirijat cor, Pedagogie, promoția 1972. Drumul spre muzică i-a fost deschis de fratele tatălui său, profesorul LIVIU RUSU, violist, compozitor și muzicolog, care l-a pregătit pentru admitere în doar câteva luni. În facultate s-a bucurat de îndrumarea unor profesori de marcă precum Victor Iusceanu (teorie-solfegii), Gheorghe Dumitrescu (armonie), Dinu Ciocan (contrapunct), Gheorghe Cucu și Iovan Miclea (dirijat cor), Petre Brâncuși și Ovidiu Varga (istoria muzicii), Dan Constantinescu (teoria instrumentelor și orchestrație), George Bălan (estetică), Vasile Iliuț (literatura muzicală), Dan Constantinescu (teoria instrumentelor). Ca lider al Asociației Studenților din Facultate a reprezentat colegii în Consiliul Profesoral, reușind să rezolve multe dintre problemele studenților cu sprijinul unor cadre universitare precum rectorul Conservatorului, Victor Giuleanu și decanii facultății - Florin Eftimescu și, în ultimii ani de studii, Constantin Ionescu. Ca experiență profesională, a activat în perioada 1972-1979 ca redactor muzical la Radioteleviziunea Română, secțiile Simfonic-cameră și Actualități. Între anii 1979-2000 a fost redactor principal, șef de secție, realizator și producător în Televiziunea Română, Redacția Muzică-Divertisment. A realizat numeroase transmisiuni de concerte și recitaluri, cicluri de emisiuni educative, reportaje, filme folclorice și muzicale pe scenarii proprii sau în colaborare cu regizorul artistic Ion Filip, unele dintre ele fiind premiate la diferite concursuri și festivaluri naționale și internaționale („Cântecele florilor de sânziene”, „Botejunea de pe Iza”, „Tânjaua de pe Mara”, „Nunta în Chioar”). A obținut Premiul Uniunii Criticilor Muzicali „Mihail Jora” pentru Poemul TV „Priveliști moldovenești” realizat pe un scenariu propriu, inspirat de muzica Suitei simfonice cu același nume de Mihail Jora, în regia lui Andrei Brădeanu (1997). A realizat emisiuni de folclor în ciclurile „Dor”, „Hora satului”, „Rapsozii satelor”, „Antologia jocului popular românesc”, „Nouă meșteri mari”, „Medalion de interpret”. Între anii 2000-2004, după pensionare, a continuat să realizeze emisiuni din ciclurile „Medalion de interpret” și „Sufletul satului” precum și diverse emisiuni ocazionale pentru toate canalele TVR. În materie de muzicologie a elaborat împreună cu Iosif Sava „Istoria muzicii universale în date”, volum apărut în Editura Muzicală, în anul 1983. Iată câteva opinii ale domnului Petru Rusu: „Nu pot să închei acest prea scurt c.v., fără a aminti de faptul că drumul viselor și împlinirilor mele, ca și ale colegilor mei de facultate și de breaslă din Radio și Televiziune, nu s-ar fi materializat fără sprijinul bazat

pe încredere în capacitatea noastră profesională, sprijin venit întotdeauna cu sfaturi competente de la profesioniști în domeniu precum Olga Grigorescu, Maria Baci, Theodor Drăgulescu, Iosif Sava, Radu Gheciu, Vasile Donose, Tudor Vornicu. Și să nu uit! Nimic nu s-ar fi putut realiza fără eforturile duse uneori la extreme de echipele cu care am colaborat. Se cuvine un gând de recunoștință - venit uneori cam tardiv, din păcate - pentru toți cei care, având chemare ca binelui în inimi, ne-au ajutat să ne realizăm visele... Și mă gândesc acum la toată suflarea artistică a neamului nostru, la vatra sufletului românesc, care mi-au luminat drumul! Dar, trebuie să închei cu două răspunsuri la tot atâtea întrebări pe care mi le-am pus introspectiv: - Sunt mai bogat acum, la capăt de drum? DA! - Cum așa? Ai casă la țară? NU! AM O ȚARĂ LA CASA MEA! MULȚUMESCU-ȚI, DOAMNE, PENTRU TOT!” Îi spunem bine ați venit în mijocul nostru, lucrarea Domniei-Sale intitulându-se: „*PETRE BRÂNCUȘI - profesor universitar de excepție care ne-a învățat cu dragoste părintească, generație după generație, să ne iubim și mai mult țara și neamul sfătuindu-ne cum să pătrundem în propriul nostru suflet prin cunoașterea profundă a culturii muzicale românești!*” Să-l ascultăm! (Aplauze).

Domnul Petru Rusu: Aș începe prin a prezenta motto-ul dedicat acestui simpozion, același din ultimele trei ediții la care eu am participat: „Mulțumescu-Ți Doamne că, pe cărările vieții mele spre împlinirea unui vis frumos, mi-ai netezit pașii spre lumină îndrumat fiind de asemenea personalități muzicale precum cel pe care îl omagiem astăzi, pentru a douăsprezecea oară, într-un loc sfânt al patriei, lângă Poarta Sărutului, Masa Tăcerii, Coloana Infinitului!”

Mă simt din nou copleșit de emoție, ca invitat - al treilea an consecutiv - la vibranta evocare a unei personalități de primă mărime a culturii muzicale românești, profesorul universitar doctor PETRE BRÂNCUȘI, un modelator de suflete deschise și minți ascultătoare, care a inoculat în conștiința generațiilor de muzicieni formați la clasa domniei sale dragostea pentru frumos, iubirea de țară și de neam, deschizându-le inimile spre tot ce este mai trainic și mai reprezentativ pentru entitatea noastră, inconfundabilă în plan universal, ca ROMÂNI.

Ceea ce a clădit marele maestru Petre Brâncuși în cultura și arta noastră muzicală, într-o lume nu lipsită de dispute ideologice și profesionale uneori foarte ascuțite, poate fi considerat un monument hărăzit să dăinuiască pentru că este un monument viu în care bate inima ziditorului. Personalitatea complexă a muzicianului omagiat astăzi, eforturile sale duse până la limitele posibilului, au luminat evoluția unor mari instituții profesionale românești destinate artei sunetelor precum: Editura Muzicală, Redacția Muzicală a Radiodifuziunii

Române, Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu”, Opera Română, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor. În fruntea acestor instituții, maestrul Petre Brâncuși a promovat și încurajat valorile autentice ale artei interpretative, a determinat, cu profesionalism și pasiune, elaborarea unor stagioni de concerte excepționale atât în privința repertoriului românesc și universal, cât și în privința celor chemați să-i dea viață pe scenele de concert. Pe bună dreptate, recunoscându-i-se valoroasa contribuție ca promotor al unor împliniri cu totul excepționale în calitate de lider al amintitelor instituții ale muzei EUTHERPE, se evocă acea perioadă ca fiind „ERA PETRE BRÂNCUȘI”.

Ca discipol al maestrului (mă simt deosebit de onorat pentru această clasificare) nu pot uita lecțiile de muzică românească, de viață, de comportament uman și profesional pe care m-am străduit să le urmez cu strictețe și respect în cariera mea profesională: „Ascultați cât mai multă muzică, fie universală, fie românească, dar căutați în muzica noastră, cu neostoință, izvoarele limpezi ale melosului popular, pentru că de acolo și-au tras seva toți creatorii noștri, numai astfel reușind să găsească drumul spre universalitate al muzicii românești.”

Doar prin originalitate, nu prin copierea unor tipare estetice, suntem noi înșine ziditori de suflet românesc, într-o ȚARĂ care, Pe-un picior de plai, Pe-o gură de Rai, și-a clădit ETERNITATEA.

„Uitați-vă în jurul vostru... Tot ce vedeți și simțiți a fost sursă de inspirație pentru muzica populară tradițională, din a cărei bogăție spirituală și culoare zonală s-a născut muzica noastră cultă, de o diversitate rar întâlnită!”

„Nu treceți nepăsători prin viață. Priviți răsăriturile și apusurile de Soare, lăsați-vă fermecați de nopțile cu LUNĂ, admirați florile pământului colorând toate anotimpurile (iarna vorbim despre fulgii de nea), ascultați trilurile păsărilor cântătoare, treceți prin vetrele satelor noastre, intrați în vorbă cu oamenii acestor plaiuri fermecătoare și citiți-le gândurile, trăirile, sorbind din frumusețea și înțelepciunea artei lor populare, cu datini și obiceiuri de o valoare umană și estetică inconfundabilă!”

Astfel de repere călăuzitoare pe drumul împlinirilor noastre profesionale ne-au ajutat să avem realizări meritorii, prin cunoașterea temeinică a istoriei muzicii, a vieților și creațiilor compozitorilor noștri. Trebuie să subliniez faptul că aceste repere nu sunt niște citate memorate cuvânt cu cuvânt, fiecare dintre noi, absolvenții Facultății de Muzicologie, Compoziție, Dirijat cor, Pedagogie, am reținut însă esența. În cariera mea de peste treizeci de ani - ca redactor muzical la Radiodifuziunea Română (șapte ani) și realizator, producător la Televiziunea Română (douăzecișicinci de ani) am avut ca FAR CĂLĂUZITOR și pe maestrul

PETRE BRÂNCUȘI, mare personalitate a culturii muzicale românești, OM de o moralitate impecabilă și de o bonomie ieșită din comun. Avându-l în suflet și în conștiința mea profesională, am visat și eu, am evoluat, beneficiind de senzorul de BINE și LUMINĂ pe care mi l-a implantat în educația mea civică și muzicală, am trăit și trăiesc muzica prin propria mea stare sufletească, îmi creez starea de visare adecvată momentului audierii. Visez că străbat niște plaiuri mioritice cum nici în realitate nu le întâlnești dacă ți-ai pierdut fantezia. Simțind, prin tot ceea ce trăiesc, o mai mare dragoste pentru ȚARĂ și NEAM, luminat fiind de învățătura și sfaturile părintești primite de la un modelator de suflete cum a fost PETRE BRÂNCUȘI, nu pot să nu evaderez din strânsoarea gândurilor pentru a lansa o metaforă, dacă nu chiar o propunere adresată onoraților edili ai municipiului Târgu-Jiu și onoraților oficiali din fruntea Gorjului, a căror contribuție la punerea în lumină a valorilor cultural-artistice zonale și naționale este bine cunoscută: Sculptorul CONSTANTIN BRÂNCUȘI a luminat sufletul dăltuind piatra; Muzicianul PETRE BRÂNCUȘI a netezit inima cu sufletul!

Cinste dumneavoastră pentru ridicarea monumentului de suflete închinat maestrului, prin cele douăsprezece simpozioane naționale de până astăzi. Visez, însă, cu ochii deschiși că voi mai prinde ocazia să depun un buchet de flori la o statuie de piatră înălțată pe o colină, sau pe o uliță a comunei Brădiceni, de unde a plecat spre glorie cel ce a fost ziditor de destine muzicale, pe nume PETRE BRÂNCUȘI, o statuie sau măcar un bust susținut de coloanele pe care le-a consolidat maestrul în demersurile sale spre afirmarea culturii muzicale românești și universale: Editura Muzicală, Radiodifuziunea, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor, Conservatorul de Muzică, Opera Română, la care, permiteți-mi să adaug coloana propriei sale creații muzicologice și coloana susținută de prestația excepțională a fiului domniei sale, compozitorul, muzicologul și dirijorul Cristian BRÂNCUȘI.

Semnează un împătimit al plaiurilor și al sufletelor românești, din a cărui inimă s-a născut, printre multe alte pledoarii pentru ETERNUL FRUMOSULUI, poemul simfonic „PRIVELIȘTI MOLDOVENEȘTI” pe muzica maestrului Mihail JORA, din ale cărei izvoare, trăitor desculț pe cărările vieții, am luminat drumurile mele și ale multor altor călători, bând, amețit de razele de Soare ale MINȚII, tot ce a înflorit de la Dimitrie Cantemir, cu a sa DESCRIPTIO MOLDAVIAE, de la Ion Neculce, prin Miron Costin cu ale lor letopisețe, până la Ion Creangă, Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu, Mihail Sadoveanu, băutori din apa limpede a IZVOARELOR MOLDOVEI, la fel de însetați ca și mine de

IZVOARELE FRUMOSULUI! Vă mulțumesc pentru atenție! (**Aplauze îndelungate**).

Doamna Sanda Popescu: Vă mulțumim și noi foarte mult. Lucian Vlădescu – dirijor al Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian” din București, născut în octombrie 1952, la Moreni, județul Dâmbovița. În perioada 1959–1971 a fost elev la Liceul de muzică „Dinu Lipatti” din București, apoi, până în 1975 a fost studentul Universității Naționale de Muzică din București, la vremea respectivă, Conservatorul „Ciprian Porumbescu”, secția compoziție, dirijat, muzicologie. În anul universitar 1975–1976 a urmat cursurile de masterat la disciplina compoziție muzicală. În 1980 a primit Diploma de onoare pentru compoziție la Festivalul internațional LLANGOLLEN-Marea Britanie. Din 1982 – este membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România. În ceea ce privește activitatea, între anii 1976–1990 a fost profesor la Școala Populară de arte din Târgoviște, apoi, în intervalul 1990–1992 a funcționat ca referent de specialitate al Formațiilor Muzicale ale Radiodifuziunii Române. În perioada 1992–1994 a fost maestru de cor la Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian” din București iar din 1994 este dirijor al orchestrei aceluiași renumit Teatru Național. Din anul 2000 este și cadru didactic, mai întâi asistent iar din 2002 lector universitar la Facultatea de Muzică „Valahia” din Târgoviște. În 2009 a primit înaltul titlu de Doctor în muzicologie la Universitatea Națională de Muzică din București. În calitate de compozitor, are lucrări de muzică instrumentală, de cameră, vocal-sinfonică, muzică de scenă și balet, piesele fiind interpretate atât în țară cât și peste hotare. Unele au fost editate la „Editura Muzicală”, imprimate pe disc sau în studiourile Radiodifuziunii și Televiziunii Române.

Lucian Vlădescu a efectuat numeroase turnee în străinătate: SUA, Anglia, Olanda, Franța, Israel, Italia, Egipt, Republica Moldova, Cuba. A acordat interviuri pentru Radiodifuziunea Română, TVR și a apărut în transmisiuni directe la TVR în 2003 și 2004 la Festivalul „Crizantema de Aur” din Târgoviște. De asemenea, a realizat înregistrări cu soliștii, corul și orchestra Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian” la TVRM. A publicat studiile intitulate „Concertul pentru vioară și orchestră, op. 9 de Pascal Bentoiu” și „Jacques Offenbach - Personalitate marcantă a teatrului liric francez în a doua jumătate a secolului XIX”. Despre Lucian Vlădescu s-a scris în presă, articolele apărând sub semnătura unor renumiți compozitori și muzicologi precum Doru Popovici sau Grigore Constantinescu, dar și Ion Moldovan în monografia intitulată sugestiv: „Lucian Vlădescu...în jocul liber al gândurilor”, aflată în colecția Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian”. Acesta a fost CV-ul lui Lucian Vlădescu.

Astăzi, maestrul ne va prezenta câteva „Gânduri despre o personalitate a muzicii românești.”(Aplauze).

Lucian Vlădescu: Onorat prezidiu, onorat auditoriu, domnișoarelor, doamnelor, domnilor, consider ca pe un privilegiu rugămintea distinsului meu prieten de-o viață, Cristian Brâncuși, de a-mi exprima gânduri și idei care, în mod sigur, nu vor reuși decât în mică măsură să cuprindă și să surprindă în dimensiuni reale personalitatea celui care și-a dedicat întreaga viață idealului de propășire a muzicii românești, Maestrul Petre Brâncuși. Sunt impresionat de faptul că memoria unui mare muzician, o personalitate uriașă a culturii românești și-a găsit aici rezonanță. Este un lucru de admirat și adresez felicitări conducătorilor urbei și ai județului. Văd mulți tineri în sală și sunt încântat, pentru că tinerețea este o perioadă binecuvântată a vieții, și-i rog să fie atenți, șansa de a fi în apropierea unor personalități de prim rang poate fi unică și benefică, le poate determina destinul în activitate și modul de a fi. Maestrul Petre Brâncuși a fost un adevărat mentor și vă spun asta din proprie experiență..... În mod cert, în cele 11 ediții ale Simpozionului Național dedicat personalității Maestrului Petre Brâncuși, nume importante ale vieții culturale românești au aprofundat și au reușit să prezinte multiplele valențe ale unui muzician de înaltă ținută morală și profesională care a reușit să îmbine armonios dificila sarcină de a conduce exemplar importante instituții culturale - Direcția muzicală Radio, Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România, Opera Română din București - cu activitatea de analiză și sinteză a fenomenului muzical românesc și sublimarea acestuia în importante opere de muzicologie. Aceste două importante și majore direcții din activitatea Maestrului Petre Brâncuși s-au conjugat perfect cu vocația pedagogică, cu munca migăloasă de a cizela generații după generații de studenți și a-i educa în spiritul respectului pentru valorile creației muzicale românești. Fie-mi îngăduit să spun că și eu am făcut parte dintr-o generație de studenți (1971-1976) care a crescut și a fost educată în spiritul ideilor enunțate mai sus. Desemnarea în funcția de rector al Conservatorului „Ciprian Porumbescu” a Maestrului Petre Brâncuși, în 1972, a coincis cu o concentrare de valori la nivelul întregului colectiv profesional care, iertat să-mi fie subiectivismul, cu greu va mai putea fi atinsă. Cele mai importante nume ale artei interpretative și pedagogiei românești constituiau un exemplu de urmat pentru studenții Facultății de Instrumente și Canto, iar premiile la concursurile internaționale obținute de cei mai buni dintre studenți constituie o dovadă elocventă a înaltei valori a procesului de instruire. În ceea ce privește înalta competență și valoare a profesorilor de la Facultatea de Compoziție, Dirijat și Muzicologie, cred că simpla prezentare a câtorva nume, cu scuzele de rigoare pentru eventualele omisiuni, este elocventă: Ștefan Niculescu, Anatol Vieru, Tiberiu Olah, Dan Constantinescu, Aurel Stroe, Liviu Comes, Octavian Lazăr

Cosma, D. D. Botez, Emilia Comișel, Constantin Bugeanu. Este un mare merit al rectorului că a armonizat atâtea personalități, care, timp de un deceniu, au avut un singur obiectiv major: ridicarea nivelului învățământului muzical superior. Desfășurarea logică și fluentă a procesului de învățământ, disciplina fără cusur erau atent coordonate de personalitatea sobră a Maestrului Petre Brâncuși și, fapt important, această coordonare nu avea nimic ostentativ ci venea dintr-o prestanță și siguranță a valorii înăscute... Aș dori să subliniez două lucruri legate de personalitatea pe care o evocăm astăzi. Îmi aduc aminte că, în 1974, când rector al Conservatorului „Ciprian Porumbescu” era Maestrul Brâncuși, când România era privită foarte favorabil în lume, am participat, alături de prietenul meu, Cristian Brâncuși, la primul turneu al unui cor studentesc din România – este vorba de corul „Gaudeamus” condus de Gheorghe Oprea – în S.U.A., în cadrul proiectului „Ambasadorii prieteniei”. Pregătirea a fost supravegheată personal de rector, s-a desfășurat exemplar și turneul a avut mare succes. Am plecat de acasă cu dorința expresă ca în timpul liber să vizităm câteva muzee celebre de artă contemporană, mai ales din Philadelphia și New York și cu această ocazie am constatat onoarea de care se bucurau lucrările titanului Constantin Brâncuși, plecat de pe plaiurile acestea binecuvântate. La Muzeul „Guggenheim” din New York, lucrarea „Regele regilor” era socotită emblematică și pusă la loc de mare cinste. Păstrez amintiri excepționale și sunt convins că și Cristian împărtășește aceasă opinie....Al doilea lucru...Generația noastră de studenți și absolvenți ai Facultății de Compoziție, vorbesc de Costel Pușcoiu, Horia Rațiu, Horia Șurianu și subsemnatul, îi datorează Maestrului Petre Brâncuși cele mai alese sentimente de prețuire pentru generoasa inițiativă de a organiza două concerte, eveniment în care au fost prezentate în primă audiție compozițiile noastre. Primul concert a avut loc în iunie 1975, lucrările noastre simfonice fiind interpretate de Orchestra de Studio a Conservatorului „Ciprian Porumbescu” iar al doilea concert a avut loc în sala de concerte a Radiodifuziunii Române în iulie 1976, compozițiile noastre beneficiind de interpretarea de excepție a Orchestrei Simfonice și a Corului Radio. Lucrările au fost înregistrate, au intrat în fonoteca instituției și sunt date periodic pe posturile naționale. Acest concert a marcat și încheierea - pentru generația noastră - a studiilor post-universitare și constituie, chiar și până în zilele noastre, un exemplu în ceea ce privește promovarea de către instituțiile de învățământ superior a tinerelor generații de creatori. Închei felicitând încă o dată pe organizatori, scopul de bază al acestei manifestări – educarea tinerei generații - sunt convins că este atins. Vă mulțumesc pentru atenție! (**Aplauze susținute**).

Dna Mihaela Sanda Popescu: Vă mulțumim și noi! Dau cuvântul acum doamnei Viceprimar Iulia Vână. Bună ziua și bună revedere! Am fost aici, alături

de dumneavoastră și anul trecut....mă simt onorată de faptul că atâția oameni importanți sunt aici, astăzi, la Târgu-Jiu, la această manifestare pentru a cinsti memoria unui om extraordinar, muzicologul Petre Brâncuși, cel ce a lăsat atât de multe amintiri dar și lucrări de specialitate în urma sa și pe care, cu siguranță, mulți tineri și mulți dintre dumneavoastră îi cinstiți memoria și doriți să-i călcați pe urme. Vreau să vă mulțumesc, domnule Cristian Brâncuși pentru că ne faceți să fim mândri, pentru că sunteți atât de consecvent în a cinsti memoria tatălui dumneavoastră. Este un lucru pe care nu putem decât să-l admirăm și nu putem decât să reliefăm valoarea dvs, în primul rând, umană. Noi nu putem decât să vă spunem bine ați venit, să remarcăm că sunteți an după an aici, la Târgu-Jiu, în perioada când are loc sărbătoarea municipiului și îl sărbătorim împreună de fiecare dată din tot sufletul, pe muzicologul Petre Brâncuși. Prezența dumneavoastră înobilează aceste zile! La intrarea în sală am fost plăcut surprinsă de prezența unui invitat special, pianistul Matei Mihăescu. (Adresându-i-se): Nu știam de tine dar am aflat acum cine ești și-ți mulțumesc din suflet, Matei, pentru că la doar 19 ani ai reușit să faci atât de multe și sunt sigură că îi faci să se simtă mândri pe toți colegii tăi de generație. În același timp, îi mulțumesc mamei tale, prezentă aici, lângă tine, pentru că, sigur a avut o contribuție substantială în tot ceea ce ești tu astăzi, tot ceea ce ai devenit și tot ceea ce vei reuși să faci de aici încolo. Doamnă, privindu-vă alături de fiul dumneavoastră, iertați-mi emoția, mă faceți și pe mine să fiu mândră, ca mama, și aș vrea să cred că, într-o zi, voi sta și eu alături de copilul meu într-o manifestare la fel de frumoasă. Vă mulțumesc tuturor din suflet și vă urez mult succes și la cât mai multe manifestări să fim împreună, aici, la Târgu-Jiu, acasă la Brâncuși. Vă mulțumesc! (**Aplauze puternice**).

Dna moderator: Vă mulțumim și noi foarte mult! Despre profesor universitar doctor Marcel Spinei, compozitor și violoncelist.Am citit un articol în Romedia pe data de 29 martie 2012, unde se spunea: Profesorul universitar doctor Marcel Spinei, binecunoscut comunității românilor din Grecia, un obișnuit al recepțiilor și sărbătorilor românești de calitate a obținut una din cele mai importante distincții din carieră. Cu câteva zile în urmă, Domnia-Sa a obținut Marele premiu al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România. Profesorul de la Atena a participat la concursul național de creație ce s-a desfășurat la București în 23 martie 2012 cu compoziția proprie Simfonia nr. 3, „Psalmi”, opus 71, pentru saxofon, percuție și orchestră mare de suflători alături de alte 15 lucrări. Compozitorul a fost răsplătit de juriu cu Marele premiu al UCMR și, după cum mărturisește, a dedicat ultimii doi ani cizelării acestei piese.

Domnia-Sa este prezent cu lucrarea intitulată „Câteva crâmpeie de amintiri” în lectura cunoscutului profesor de muzică al Colegiului Național „Spiru Haret” din Târgu-Jiu, Laurențiu Popescu. Să-l ascultăm. (**Aplauze**).

Profesorul Laurențiu Popescu: Onorat prezidiu, stimat auditoriu, am onoarea de a prezenta materialul pus la dispoziție de profesorul universitar doctor Marcel Spinei, compozitor, violoncelist și dirijor. Referatul se intitulează „Câteva crâmpeie de amintiri”: „Câteodată ne afundăm în reverie ... Atunci când sufletul, poate, râvnind la existențe anterioare, sugerează speranțe, într-un vag viitor... Am trăit epoci tulburi, dar, pe o altă spirală, și acum sunt tulburi ... Pentru muzica românească, anii '75-'85 au fost precum cei „șapte ani bogați” din Vechiul Testament ... Atunci nu erau importanți banii, ci doar „lumina” creatoare a omului. Vârtejuri și torente au existat și există! În concertele noastre de la Ateneul Român, foloseam iarna și reșouri pe scenă, pentru a ne încălzi degetele ... Dar aveam 3-4 concerte pe an, cu muzică contemporană românească și mai rar, străină. Prin anii '70, când anumite conjuncturi politice au început să fie mai favorabile (vezi și intervenția la guvernanți din partea editoarei franceze de origine română Salabert, pentru promovarea muzicii contemporane autohtone), a început să adie un vânt de libertate spirituală ... (să nu uităm că Editura Salabert avea în exclusivitate creația enesciană!). Prin anii '80 țineam concerte-dezbateri celebre. Mari compozitori români (generație care aproape ne-a părăsit!) făceau muzică alături de un public interesat, într-un misionarism cultural asiduu. Aurel Stroe, Anatol Vieru, Tiberiu Olah, Ștefan Niculescu, Doru Popovici, Cornel Țăranu, ș.a., își dirijau lucrările alături de ansamblul CONTEMPORAN (pe care îl conduc), Ștefan Niculescu își cânta la pian și sintetizator - alături de mine - din lucrările sale, Nicolae Coman își acompania la pian liedurile alături de soția sa Lavinia - cu o voce extraordinară, Myriam Marbé se precupa de partida de percuție, ș.a., iar mari poeți de avangardă, precum Mircea Dinescu, Constanța Buzea, Ioan Alexandru, ș.a., erau alături de noi, pe scenă. În această perioadă de efervescentă spirituală l-am cunoscut pe Petre Brâncuși. Era un om sobru, sever, care zâmbea rar ... Nu l-am avut profesor la Conservator, pentru că în acel an fusese scoasă istoria muzicii românești din programă ... Dar, au fost numeroase prilejuri pentru a-l cunoaște și a-i solicita sprijinul... Astfel, o primă întâlnire a fost datorată unei cereri pentru obținerea unei burse de studii la Moscova. Încă mai păstrez recomandările unor mari compozitori români din epocă. Alții au reușit, însă, să obțină această bursă ... Pe de altă parte, eu eram aplecat, încă din copilărie, spre compoziție. L-am avut ca mentor, la Craiova, timp de mai mulți ani pe Mihail Bârcă, basarabean ca și tatăl meu – teologul Ilie Spinei, ca și unchiul

meu – Gavriil Musicescu, etc. Am continuat studiul compoziției la Conservator la clasa lui Dumitru Bughici (unde am fost coleg, printre alții cu Cristian Petrescu), mai târziu am studiat cu Aurel Stroe și Nicolae Coman, iar la Atena cu Ianis Xenakis, Iannis Papaioannou și Iorgos Sicilianou. Am terminat Conservatorul la clasa de violoncel-soliști a lui Iuliu Boniș (clasă experimentală a Conservatorului, care, mai apoi, a fost deființată, pentru că nu existau locuri de muncă pentru soliști ...). I. Boniș, care era nepotul editoarei Salabert, fusese elevul lui Pablo Casals și Enrico Mainardi și membru în Trio cu George Enescu, a ajutat mult pentru ca Filarmonica din București, la primul turneu după război, să poată cânta la Paris din lucrările lui George Enescu (să aibă permisia editoarei Salabert, pentru interpretare!) Încă din facultate simțeam nevoia unor creații românești pentru violoncel. Ne-existând, am apelat la cei mai buni compozitori români din epocă pentru a scrie muzică, pentru a îmbunătăți repertoriul violoncelului. [Fac o paranteză acum, dorind să reamintesc de o celebră promoție a muzicii contemporane în anii '65-'75 – Hilda Jerea. Patru ani mi-a fost profesoară de muzică de cameră în Conservator, și am participat la toate concertele ansamblului Ars Nova, pe care îl conducea. Făceau multe experimente muzicale, unele reușite, altele mai puțin ... Îmi reamintesc de franchețea cu care i-am răspuns în legătură cu o lucrare, în care, fiecare membru al ansamblului cânta – individual, și în paralel cu ceilalți - câte un fragment din lucrări clasice celebre: Beethoven – Sonata lunii, în paralel cu Sarasate, peste alții ... Și i-am răspuns: este ca și cum ai face mustăți și barbă, etc., pe tabloul cu „Mona Lisa”]...Legat de crearea unui volum cu lucrări românești pentru violoncel, în 3-4 ani l-am adunat. Voi menționa în continuare autorii cu care am colaborat. 1. Pentru violoncel solo mi-au scris: Zeno Vancea – Aria in stilo antico, Liviu Comes – Improvizație lirică, Doru Popovici – Monodie, Cristian Brâncuși – Variațiuni, Tudor Dumitrescu – Adagio. 2. Pentru violoncel și pian: Wilhelm G. Berger – Baladă, Dumitru Bughici - Scherzo, Dumitru Capoianu – Romanță veche, Diamandi Gheciu – Legendă, Liviu Glodeanu – Cântec, Alexandru Pașcanu – Serenadă. Am participat și eu cu o lucrare pentru violoncel solo – Scherzando serioso/Allemande, din Suita Omagiu lui Bach, op. 11, scrisă în sistemul dodecafonic, tehnică în care lucram pe atunci. Colaborarea cu compozitorii a fost perfectă. La o serie de lucrări, unii compozitori au vrut să consemneze faptul că îmi erau dedicate, și au notat dedicația pe partitură. Din culisele vremii, menționez faptul că, lucrarea lui Liviu Glodeanu, care era intitulată originar Cântec de înstrăinare, a trebuit să apară doar ca un Cântec, pentru că titlul nu ar fi fost tocmai bun pentru tipar (...?). Dintre compozitorii din generația mea, îi

menționez pe Cristian Brâncuși, care mi-a devenit și un bun prieten, și pe Tudor Dumitrescu, care nu a mai apucat să vadă volumul apărut (murise la cutremurul din '77). Tatăl lui mi-a dat lucrarea. Cu Gheorghe Dumitrescu aveam legături de colaborare mai vechi: îmi dedicase Concertul pentru violoncel și orchestră, pe care l-am interpretat în premieră mondială la Radio, cu Carol Litvin dirijor (nașul nostru de nuntă ...). [Fac iarăși o paranteză, menționând că și alți compozitori mi-au dedicat concerte – pe care le-am cântat în premieră, precum: Wilhelm Berger, Cornel Țăranu, Fred Popovici, Cristian Brâncuși, ș.a. - din România, iar din afara țării: Dimitri Nicolau (Italia), Iannis Papaioannou și Iorgos Sicilianos (Grecia), ș.a. C. P. Basacopol a scris un concert pentru violoncel, la care, aproape o vară întregă am cântat-corectat-refăcut partea solistică. Stătea pe strada Antim, în spatele fostei Operete, unde veneam cu violoncelul. Concertul a fost terminat și programat la Sala Radio. Studiam cu ardoare, pentru a-l prezenta cum trebuie (doar cunoșteam toate etapele construcției lui !). Și ... surpriză: cu câteva zile înaintea concertului, sunt anunțat că altcineva va cânta în locul meu ... o colegă de la Timișoara. Eram tânăr și am suferit pentru o perioadă ... Așa am început să învăț despre caractere...] Volumul cu lucrări românești pentru violoncel era gata: erau terminate și adnotările mele legate de digitație, arcușe, etc.

Urma partea a doua: tiparul. Am colindat pe la editurile de specialitate din România - erau doar două: Editura Didactică și Pedagogică și Editura Muzicală. La Editura Didactică era totul O.K. (mă sfătuiau să nu dau manuscrisul din mână până la semnarea Contractului cu editorul). Dar, era nevoie de o recomandare a unui Conservator. Am apelat la Rectorul Petre Brâncuși. M-a primit cu zâmbetul pe buze (știa de ce aveam nevoie): Fă o prezentare și vom discuta propunerea ... După câteva luni, mă cheamă la el și îmi propune ca volumul adunat de mine să fie tipărit la Editura Muzicală, deoarece aceasta va tipări o colecție de piese românești pentru pian, alta pentru vioară și pian, etc. Am fost de acord ! Dar, îmi recomandă să îl cooptez și pe Serafim Antropov-Manu. De ce nu ... am răspuns eu ! Volumul era la corectură în editură, când S. Antropov a introdus o compoziție proprie, și Colecția se apropia de a fi în librării spre vânzare (anii '80). Volumul a apărut, dar cu o surpriză: pe copertă, la îngrijirea lucrării, era trecut – primul: S. Antropov-Manu, iar al doilea – subsemnatul ... (deși lucrările fuseseră scrise pentru mine, la cererea mea, și adunate, adnotate și îngrijite de mine!!!). Așa a apărut prima lucrare de piese românești pentru violoncel ! ... Cu Petre Brâncuși, alte relații directe nu am mai avut. Doar întâlniri întâmplătoare la concerte sau la Uniunea Compozitorilor. Cântam multă muzică românească ... Timpul a trecut ... și Petre Brâncuși a plecat destul de tânăr dintre noi ... Cu Cristian Brâncuși

ne-am împrietenit în acea perioadă. Am colaborat de nenumărate ori, i-am cântat și imprimat la Radio Variațiunile pentru violoncel solo – dedicate mie, iar cu ansamblul CONTEMPORAN i-am cântat de mai multe ori cele două cvartete, și alte lucrări. Aștept cu nerăbdare programarea concertului său pentru violoncel și ansamblu cameral! Prietenia a continuat peste timp ...Anul trecut mi-a interpretat cu Orchestra de Cameră Radio, lucrarea mea Omagiu lui Xenakis, op. 7. Interpretarea a fost magistrală, pentru care îi mulțumesc și acum! Profesionalitatea lui este perfectă, iar în interpretarea lucrării mele a dovedit înțelegere, ca de la compozitor la compozitor!”

Acesta a fost materialul domnului profesor universitar doctor Marcel Spinei. În calitate de coorganizator al acestei manifestări, vă spun și eu bine ați venit la ediția a XII-a a Simpozionului Național „Petre Brâncuși”! (**Aplauze susținute**).

Dna Mihaela Popescu: Vă mulțumesc, domnule profesor Laurențiu Popescu....Salutăm încă o dată prezența domnului Gabriel Popescu, Inspector de muzică al Inspectoratului școlar Județean. Domnia-Sa prezintă lucrarea „Petre Brâncuși - profesorul și discipolii săi”. Aveți cuvântul, domnule inspector!

Domnul inspector Gabriel Popescu: Există o necesitate profundă de a readuce în orizontul amintirii anumite personalități care ne-au marcat evoluția, așa cum există în fiecare dintre noi un impuls interior îndreptat spre păstrarea modelelor. Admirația autentică, reală, profund asimilatoare și gratitudinea sinceră pe care o datorăm unor maeștri cu har, care au contribuit în mod hotărâtor la formarea noastră profesională și morală, constituie sentimente care nu au nimic comun cu clișeele idolatriei sau ale modei. Considerăm că pentru generațiile actuale este o datorie de onoare să scoată la lumină contribuții valoroase datorate unor pedagogi și muzicologi români, așa cum a fost marele profesor, compozitor și muzicolog Petre Brâncuși, cel care s-a numărat printre personalitățile care au contribuit în mod substanțial la afirmarea potențialului de inteligență, de sensibilitate și experiență muzicală românească. Apreciată deopotrivă pentru calitățile demonstrate în activitatea sa de muzicolog, pedagog și de conducător al unor importante instituții de învățământ și de cultură bucureștene, personalitatea sa polivalentă a constituit un exemplu demn de urmat în comunitatea academică și în viața culturală românească. Activitatea sa prestigioasă în calitate de pedagog a fost marcată de trăsături precum devotamentul față de nobila misiune, aspirația pentru lucrul finisat, bine alcătuit, așa cum numai cultura și conjugarea talentului cu conștiința riguroasă îl poate duce la bun sfârșit. Acestora li s-au adăugat pasiunea, înțelegerea, discernământul și risipa de energie în vederea atingerii

unor obiective importante. În lucrările elaborate, în orice expresie gândită și scrisă, se oglindește acel ansamblu de frumusețe, de demnitate, de profesionalism, de elegantă acuratețe, care conferea prestanță și distincție prezenței sale fizice. Numeroasele articole, studii și cărți însumează tot atâtea ferestre deschise către muzică, către nou; ele au fost concepute nu numai ca măsură a interesului, a profesionalismului și capacității de receptare a adevăratelor valori, ci în primul rând ca gesturi proprii de integrare în ambianța ideilor și creațiilor durabile din perimetrul cultural național și universal. Exigentul pedagog s-a clădit pe sine, neobosit, de-a lungul anilor, până la o împlinire care a însemnat pentru toți cei care l-au cunoscut, stimat și admirat, un model uman demn de urmat. Pentru studenții care l-au avut profesor la cursul de Istoria muzicii românești, a fost un model de pasiune și dăruire; și-a îndeplinit în mod exemplar misiunea de pedagog și educator. De-a lungul vieții a studiat permanent, a căutat să-și îmbogățească experiența profesională prin acumulări teoretice în domeniul muzicologiei și pedagogiei. Înalta conștiință l-a determinat să aleagă cu discernământ, în toate ocaziile între bine și rău, să meargă neabătut în sensul progresului. Pentru cei care l-au cunoscut, rămâne un exemplu luminos de pedagog și muzician generos, cu o neabătută atitudine umanistă, cu un remarcabil simț al echității, cu o conștiință a obiectivității necesare, cu un desăvârșit tact în abordarea și soluționarea problemelor. Maestrul Petre Brâncuși întruchipa intelectualul umanist și pedagogul prin excelență; nevoia de armonie, de echilibru, de plenitudine izvora dintr-un stil de viață exemplar, marcat de simplitate și modestie. Întreaga sa creație muzicologică aparține unui cercetător pasionat, umanist prin definiție, cu toate implicațiile de seriozitate, gravitate și conștiință a răspunderii față de cultură și public, pe care le presupune această calitate. Arta și umanitatea au conferit activității sale prodigioase – desfășurate în diferite direcții – un caracter unitar. În numeroasele sale lucrări, ca trăsătură generală, se remarcă efortul de a conferi cercetării calitate, actualitate, credibilitate și soliditate științifică. Posesor al unui pronunțat simț al frumosului, al măsurii și al armoniei, muzicologul a reușit să prezinte evenimentele și personalitățile într-o ordine firească, să le definească prin câteva linii simple, trase cu o mână sigură, prin intermediul unei exprimări alese. Profesorul Petre Brâncuși a lăsat un tezaur inestimabil generațiilor care au urmat; domnia sa va rămâne în memoria celor care l-au cunoscut și cu care a colaborat un exemplu de generozitate, de disciplină și pasiune pentru nobila profesie. Modelul său îl vom reclădi în ființa noastră, îl vom împleti cu tot ce avem mai bun în noi și îl vom transmite studenților noștri. Pentru noi și generațiile viitoare, Domnia-Sa rămâne

un model de conștiință, de exigență și probitate profesională, de modestie și de dăruire de sine dusă până la sacrificiu. Fiecare om își alcătuiește pe parcursul vieții sale un anumit edificiu afectiv. Măsura în care el există este dată de consistența acestui edificiu și de acei oameni pe care el i-a iubit și stimat cu bună credință. Acești oameni minunați care ne fac să nu regretăm că existăm, reprezintă stratul nostru protector, care ne ajută să trecem mai ușor peste dificultăți. Putem face față la tot ce ni se întâmplă, deoarece suntem înconjurați de un zid de ființe deosebite, care ne determină să mergem mai departe. Închei cu un citat dintr-un material al unui mare om de cultură, d-na Conf. univ. dr. Carmen Manea „...pentru mulți dintre noi este o poveste, iar pentru generațiile următoare o legendă, profesorul și muzicologul Petre Brâncuși a fost fără îndoială un Om între oameni!” (**Aplauze susținute**).

Doamna moderator: Vă mulțumim, domnule inspector școlar Gabriel Popescu! În continuarea simpozionului nostru, profesorul doctor Gheorghe Gorun, directorul Colegiului Național „Spiru Haret” prezintă volumul I al muzicologului Petre Brâncuși „Monumente ale culturii muzicale românești” – perspective istorice. Este o lucrare inedită în care creația muzicală autohtonă străveche și medievală devine document al dăinuirii noastre. Să-l urmărim... (**aplauze**).

Domnul Gheorghe Gorun: Stimată doamnă profesor doctor, moderator al simpozioanelor Brâncuși, onorat prezidiu și domnilor cercetători și compozitori și... dezvoltatori ai muzicii noastre, în fine, dumneavoastră iubit auditoriu... cred că domnul profesor Cristian Brâncuși a vrut să se răzbune puțin pe mine pentru că anul trecut am vorbit prea mult despre Domnia-Sa... și atunci mi-a dat această misiune extrem de delicată și...ca o paranteză, trebuie să vă mărturisesc că a fost cel mai dificil demers științific pe care eu l-am întreprins... să analizez...să descifrez...să încerc să înțeleg ideile principale ale lucrării prezentate de dna moderator, „Monumente ale culturii muzicale românești”, volumul I. Evident, dl profesor Cristian Brâncuși are capacitatea de a înțelege glumele, nu-i așa?... Lucrarea are 400 de pagini, în varianta pe care eu am parcurs-o, unde cercetătorul Petre Brâncuși analizează cu deosebită acribie evoluția artei, a culturii muzicale din spațiul pe care-l denumim românesc, în spațiul în care trăiesc toate națiile acum, în secolul al XXI-lea, de la primele manifestări până la ultimele decenii ale secolului al XVI-lea. De aceea, m-a impresionat travaliul extraordinar pe care cercetătorul îl realizează...bibliografia impresionantă pe care a parcurs-o... o sută de titluri și peste trei sute de lucrări de specialitate analizate pentru a definitiva această lucrare.... Din perspectivă istorică, am conturat următoarele idei...

muzica, cultura muzicală însoțește istoria, viața tuturor popoarelor, deci și pe a acelor ce au locuit în acest spațiu căruia îi spunem românesc.... Al doilea....lucrarea îi este de folos nu numai istoricului muzical ci și istoricului generalist, așa cum, cu lipsă de modestie, vă rog să mă scuzați, mă socotesc și eu, pentru că autorul se raportează permanent la faptele, la evenimentele istorice relevante în acest interval, de la zorii istoriei, să le spunem, până la finele secolului al XVI-lea. Remarcăm, de asemenea, analiza compartivă a evoluției culturii muzicale europene și a celei românești. Prin urmare, permanent există această analiză comparativă, ce se întâmplă pe tărâmul muzicii, al culturii muzicale, al învățământului muzical, al creației componistice, al muzicii instrumentale, vocale, al muzicii culte, al muzicii populare și așa mai departe, cu raportări la spațiile adiacente și nu numai adiacente nouă, europene. Reperle cercetării se pot încadra, din perspectivă istorică, astfel: momentul întâi este plasticizarea culturii muzicale și nu numai muzicale traco-getă sau traco-geto-dace și cum o mai fi fost ea. Trăim într-o epocă în care conceptul este încă foarte serios dezbătut de către noi, istoricii generalişti sau de istoricii antichității. Al doilea moment – simbioza daco-romană...Al treilea moment – creștinarea poporului daco-roman...Al patrulea – prima sinteză și formarea poporului român și a limbii STRĂROMÂNE... Limba străromână cu puritatea și cu numeroasele ei sinuozități...Al cincilea – organizarea primelor autonomii locale: satul, obștea, uniunile de obști, cnezatele, voievodatele și raportarea acestora sau încadrarea lor în marile migrații din ultimele secole ale primului mileniu al erei creștine și începutul celui de-al doilea mileniu al erei creștine.... Momentul al șaselea care se întinde pe foarte multe pagini acoperă culturile religioase în acest spațiu, secolele al XV-lea, al XVI-lea și cu ușoare trimiteri la secolul al XVII-lea. Evident, așa cum spuneam, relația dintre muzica de la noi, din acest spațiu și muzica europeană. Nu cred că avem nici căderea, nici tupeul să abuzăm de atenția dumneavoastră să prezentăm toate ideile pe care le-am desprins din cercetarea pe care am realizat-o. Oricum, vreau să punctez mai multe idei. Prima este că pornind de la Strabon și de la alți autori clasici ai antichității, Petre Brâncuși, ajunge la concluzia, alături de alți mulți cercetători ai culturii muzicale românești, că momentul de apogeu al culturii muzicale antice până la clasicismul grec este Orfeu, Orfeu pe care Strabon și alți autori antici îl numesc TRACUL Orfeu, subiect pe care Petre Brâncuși îl dezvoltă pe multe pagini.... aveți volumul la dispoziție... vă rog să îl citiți, întrucât însemnările despre Orfeu sunt extraordinar de interesante. De-altminteri, colegii noștri de la Liceul de muzică și arte plastice din Târgu-Jiu organizează periodic un mare eveniment muzical, un concurs

intitulat Orfeu și, mai mult, copiii de acolo, ca și profesorii lor, câștigă numeroși lauri. Cred că ei sunt cei mai inițiați nu numai în mitul Orfeu ci și în realizarea sa. **Dna Sanda Popescu**, din prezidiu: Exact acum o săptămână s-a încheiat ediția din 2014 a concursului. **DI. Gorun**: Al doilea moment de care se ocupă Petre Brâncuși, făcând trimitere la unul dintre cei mai străluciți arheologi ai noștri, la Vasile Pîrvan, se referă la descoperirile arheologice realizate mai ales în zona pe care o numim, de la sfârșitul antichității și începutul Evului Mediu, Scythia Minor, cu tot felul de instrumente muzicale, cu tot felul de simboluri care denotă fecunditatea activității artistice în acest spațiu. Petre Brâncuși, alături de Nicolae Iorga dar și de mentorul său, George Breazul, pe care îl citează cu multă pasiune, și de Dimitrie Cantemir, în egală măsură, consideră că muzica tracă este izvorul întregului nostru folclor. Acesta este un...și iarăși ne ducem la Orfeu....și iarăși ne putem raporta și ne putem socoti...așa am înțeles eu și vă expun numai ce am înțeles eu... și mărturisesc că a fost cea mai grea lectură a mea....citându-i, iarăși, pe autorii clasici – Strabon și Heraclide Ponticul, care este unul dintre cei mai cunoscuți istorici ai lumii antice, Petre Brâncuși susține că arta sonoră tebană dar și greacă, în general, au origine tracică. Pornind de aici, autorul, ca și George Breazul, spuneam ceva mai devreme, ajunge la concluzia că arta muzicală a geților și a dacilor a fost deosebit de fecundă însoțind întreaga activitate umană. Teza este susținută de numeroase dovezi arheologice dar și de amintirea primului autor al unui tratat de muzică de specialitate, Istros Callatianul, care este creatorul primului manual de compoziție. Altă teză importantă pe care o susține Petre Brâncuși - în timpul dominației romane se produce simbioza dintre muzica autohtonilor, a dacilor cu muzica romană formându-se muzica străromânească, mai înainte și mai apoi, după următoarea sinteză, în urma migrațiilor, când dacoromanii asimilează o parte din slavii, goții, vizigoții și alții care mai trec pe la noi, se formează poporul român și cultura și muzica românească. Autorul se oprește cu multă atenție asupra muzicii orale pe care o practică locuitorii, asupra instrumentelor din acea perioadă ș.a.m.d. și acordă un spațiu foarte larg, fapt meritoriu și lăudabil, rolului creștinismului, rolului creștinării românilor și consecințele asupra muzicii dar și influența muzicii asupra înfățișării religiei creștine de către oamenii de aici. Analizează cu mare pasiune activitatea excepțională a lui Niceta de Remesiana, cărturar de o valoare incredibilă, contemporan cu Sfântul Ioan Gură de Aur, care este din zona Moesia, fosta provincie romană Moesia și care a lăsat atâtea lucrări de muzică încât, Petre Brâncuși îl socotește, și nu putem decât să fim de acord, un mare monument al culturii muzicale de la noi, creația lui Niceta de Remesiana. Și pentru cei ce iubesc

muzica religioasă, Niceta este inițiatorul cântării religioase creștine, premergător al cântărilor gregoriene. Petre Brâncuși afirmă acest lucru, și eu spun că pe drept cuvânt, iar imnul Te Deum Laudamus – Pre Tine Te lăudăm a fost scris în acest răsărit daco-roman, în limba latină și este de o frumusețe înălțătoare, în paginile cărții este și textul imnului, vă rog s-o citiți, pe mine m-a entuziasmat grozav următorul vers, termenul nu este potrivit dar îi zic așa, „Miluiește, Doamne, poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta” – este al 22-lea vers din poemul Te Deum Laudamus, poem care se cântă, iată, din secolul al IV-lea în toate bisericile creștine răsăritene și la noi la toate slujbele de duminică. Am aflat, citind ceea ce m-a îndemnat profesorul Cristian Brâncuși, că Niceta scrie prima oară acest vers și încă unul din cele 28 câte cuprinde poemul, „Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi.” Petre Brâncuși îi analizează apoi pe Sfântul Ioan Cassianul, pe Teotim I, Episcopul Tomisului, alte mari personalități cum ar fi Dionisie cel Mic, inițiatorul erei creștine ș.a.m.d., ș.a.m.d. și iată că această zonă, numită Scythia Minor, este zona cea mai fecundă din punct de vedere al creației muzicale dar și religioase în secolele acelea. Toate creațiile acestor mari personalități sunt preluate, sunt îmbrățișate de toate cultele religioase, nu numai răsăritene, pentru că mai e mult până la desprinderea, până la Marea Schismă din 1054, când creștinismul se divide în două. Un moment extraordinar de cultură și de muzică, în limba străromânească, este socotit Lecționarul Evanghelic de la Iași, pe care muzicologul Brâncuși îl analizează în detaliu, din scoartă în scoartă, cum se spune....notația ecfonetică cu semnele cunoscute doar specialiștilor în domeniu și care înseamnă citirea cu voce tare a unor pasaje, texte din Vechiul și Noul Testament. Se referă, apoi, cu mare entuziasm dar și cu mare caracter la muzica practică în vremea voievozilor români, arată ce rapsozi sunt la curțile lor, insistând asupra lui Neagoe Basarab, domnitorul cărturar, cu aceeași pasiune și apoi, poate jumătate din lucrare ocupă secolele al XV-lea și al XVI-lea și, spuneam, trimerile ușoare la secolul al XVII-lea, unde sunt analizate, așa cum susține Petre Brâncuși, și nu putem să nu-i dăm dreptate, monumentele culturii muzicale. Mai multe Tetraevangheliare, Omilii, Codexuri, Liturghiere, Evangheliare, Octoihuri, Psaltiri, Codice etc., pe care le scriu cărturari de mare valoare precum Diaconul Coresi, Mitropolitul Varlaam, Mitropolitul Dosoftei, sunt trecute în revistă și analizate. Se face referire și la Biblia de la București, realizată în limba română, subliniază autorul, în 1688. Este interesantă descrierea și atenția pe care o acordă cercetătorul muzicii militare, care este bine, foarte bine pusă la punct la toate curțile domnești și voievodale. Muzicologul susține că la sfârșitul secolului al XV-lea și în secolul al XVI-lea se definește, se conturează

lexicul muzical românesc și se trece la scrierea în limba română. Prin urmare, sunt patru etape în evoluția structurii muzicale: etapa limbii traco-geto-greacă, etapa latinității, iarăși greacă pe filieră bizantină și muzica bizantină este foarte bine analizată de cercetătorul Petre Brâncuși, slavonă, limba oficială a bisericii ortodoxe, de rit răsăritean, drept-credincioase și limba română. În fine, la sfârșitul secolului al XV-lea și începutul secolului al XVI-lea, XVII, la nivelul instituțiilor de stat, se acceptă și în biserică limba română. Printre primele lucrări cunoscute în cultura noastră, iarăși socotită monument muzical, spune Petre Brâncuși, sub forma textului și a muzicii este Oda „Ia de pre noi, Tu, Doamne, mânia Ta”, analizată cum se cuvine, apoi se trece la prezentarea altor monumente deosebit de importante și, trebuie subliniat, toată muzica cultă la noi era, la vremea respectivă, de factură religioasă. Analizează imnele concepute înainte de 1548 de Johannes Honterus, foarte multe asemenea imnuri, iar începutul învățământului muzical, școala muzicală de la Brașov, la Șcheii Brașovului, extraordinar, chestiuni inedite, aflăm, bunăoară, că al doilea om ca importanță, la vremea aceea, după director, era profesorul de muzică și nici un om care nu avea cultură muzicală nu putea fi socotit cărturar.... mai facem noi trimiteri la ce spuneam acum un an, referitor la muzica Evului Mediu, la Trivium ș.a.m.d. și rolul muzicii în educație.... gramatica, de pildă, avea rolul să explice teoria muzicii, mă lămurește, încă o dată, Petre Brâncuși. Școala pregătește cantorii și organiștii pentru bisericile catolice ridicate în secolele XI, XII, XIII în toată Transilvania....și protestante, după secolul al XVI-lea și tot ei au rolul să pregătească și formațiunile muzicale civile, laice, cor, dansuri etc., care participă la concursuri, turniruri, denumite turniruri cavalierești, unele cu lupte, dar lupte în talent, în inteligență ș.a.m.d. Sunt menționate genurile muzicale populare dar, fapt important, Petre Brâncuși alocă peste 120 de pagini Școlii muzicale de la Putna, considerată unanim, muzicologul făcând o sinteză.... putem spune a sintezelor acestei chestiuni, considerată cea mai bună școală muzicală care a strălucit aproape două secole, XV și XVI și care este un important focar de cultură și în zilele noastre! Repet, școala de la Putna era considerată cea mai bună școală de muzică religioasă din răsăritul Europei și nu numai și sunt analizate în volum în amănunt conținutul, versificația, notația, punerea pe note, pe portative, Antologhioanele din vremea respectivă, de la Putna, Dragomirna, Iași, Leipzig ș.a. practic, școala aceasta primește comenzi, așa deduc eu citind acest volum, din aproape toată lumea creștină, comenzi de manuale și tratate de muzică religioasă. Figura cea mai proeminentă a școlii este Evstatie Protopsaltul, cărturar de mare calibru, caligraf dar și compozitor....Să nu uităm că înainte de școala de la Putna

a fost școala de Neamț iar mai înainte a fost școala de la Cozia și tot așa. Toate acestea sunt contribuții românești la dezvoltarea muzicii bizantine....Și, un lucru care m-a impresionat... doar pentru această documentare privind Școala muzicală de la Putna, Petre Brâncuși studiază cinci volume de documente....Desigur, muzicologul a depus un travaliu enorm pentru realizarea acestui volum, fapt care trebuie subliniat și apreciat. Eu închei aici adăugând că avem conștiința a ceea ce înseamnă cercetarea științifică...înseamnă foarte multă transpirație, înseamnă foarte multe privațiuni și spun aceasta uitându-mă și la tânărul pianist, Matei Bucur Mihăescu, un mare talent care ne va încânta în microrecitalul dedicat simpozionului de astăzi. Și în domeniul său se depune enormă muncă. Vă mulțumesc! (**Aplauze puternice**).

Doamna Mihaela Sanda Popescu: Vă mulțumim mult! Muzicolog Alexandru Bădulescu, directorul Muzeului „Paul Constantinescu” din Ploiești a împlinit de curând 85 de ani. Luni, 12 mai a.c., a fost sărbătorit într-un nou episod al prestigioaselor serate muzical-culturale „Ilinca Dumitrescu și invitații săi”, în cadrul spectacolului intitulat „Consonanțe prahovene”. Vreau să vă spun că între Domnia-Sa și orașul nostru există o mare legătură de suflet pentru că prin contribuția sa, acest oraș a fost gazda unui prestigios eveniment – în iunie 1979 – când Filarmonica din Ploiești a dat tot concursul la Festivalul național al tinerilor dirijori care a debutat la Târgu-Jiu. Printre participanți, Cristian Brâncuși. Viața domnului Alexandru Bădulescu este un exemplu de mare artist. De curând a fost premiat de Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România pentru lucrarea „Cultura muzicală prahoveană pe teritoriul județului Prahova în sec. XIX-XX și a fost tipărită în 2012. Viața domnului Bădulescu, o spun iarăși, este un exemplu de mare artist atât în ceea ce privește activitatea profesională cât și toate preocupările sale curente, de peste 50 de ani, iar dânsul m-a corectat: de peste 60 de ani, în slujba muzicii românești. Acum va prezenta comunicarea intitulată „Petre Brâncuși – personalitate marcantă a științei muzicale românești din cea de-a doua jumătate a secolului XX”. (**Aplauze**).

Domnul Alexandru Bădulescu: Vă mulțumesc! Onorat prezidiu, onorată asistență, este o mare cinste, o mare onoare pentru mine să fiu aici împreună cu dumneavoastră în această frumoasă zi de mai pentru a aduce un sincer și binemeritat omagiu uneia dintre personalitățile de excepție ale științei muzicale românești, muzicologul, profesorul universitar doctor și compozitor Petre Brâncuși. Peste câteva zile, respectiv la 1 iunie 2014, se împlinesc 86 de ani de când a văzut lumina zilei în localitatea Brădiceni, comuna Peștișani din zona minunatelor plaiuri ale Gorjului. Pregătirea muzicală din anii de liceu a fost

continuată, între anii 1950–1955, la prestigiosul Conservator de Muzică „Ciprian Porumbescu” din capitala României, municipiul București (în prezent, Universitatea Națională de Muzică), beneficiind de îndrumarea vestiților maeștri ai muzicii românești: George Breazu, Victor Iusceanu și Dragoș Alexandrescu (teorie, solfegiu), Ion Dumitrescu (armonie), Gheorghe Dumitrescu (aranjamente corale), Nicolae Buicliu (contrapunct), George Breazu, Constantin Bugeanu și Andrei Tudor (istoria muzicii românești și universale), Tudor Ciortea (forme muzicale), Sabin Drăgoi și Emilia Comișel (folclor), Dumitru D. Botez și Ion D. Vicol (dirijat și cor), Vinicius Grefiens (citire partituri), Ion Ghiga și Mircea Basarab (orchestrație), Silvia Căpățână și Ovidiu Drâmba (pian), Ion Șerfezi (metodica predării muzicii), Alexandru Trifu (pedagogie și psihologie) ș.a. Ulterior, pentru studii aprofundate în domeniul mării și adevăratei muzici, muzicologul Petre Brâncuși a urmat cursurile de doctorat la Academia de muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca. În anul 1974, a susținut, cu brio, teza „Semnificații actuale ale operei lui Gheorghe Breazu”, obținând astfel înaltul titlu științific de doctor în muzicologie. Timp de aproape o jumătate de veac, tânărul muzician Petre Brâncuși s-a afirmat constant în viața muzicală românească din cea de a doua jumătate a sec. XX, în primul rând, în triplă calitate: muzicolog, prof. univ. dr. și compozitor. Încă din anii studiilor muzicale universitare, Petre Brâncuși și-a dedicat întreaga capacitate de muncă, pasiune și dăruire rar întâlnite în viața noastră cotidiană, asupra cercetării științifice a fenomenului muzical românesc, începând din timpuri imemorabile și până în zilele noastre. Rezultatele acestei îndelungate și prestigioase activități științifice unanim apreciate de presa de specialitate și de secția de muzicologie a UCMR – cu importante premii - au fost prezentate, în mod constant, în zeci și zeci de interviuri, expuneri și conferințe, emisiuni radiofonice și de televiziune, referate și comunicări științifice etc., susținute la numeroase simpozioane naționale și internaționale ce au avut loc în reprezentative țări europene: Italia, Germania, Franța, fosta URSS, Polonia, Bulgaria etc., în ample studii și articole, recenzii și cronici muzicale publicate, atât în revistele de specialitate din România: Muzica, Actualitatea muzicală, Studii de muzicologie, Contemporanul, Flacăra și Cultura Poporului etc. dar și din străinătate: Bulgaria, Cehoslovacia ș.a., precum și în volume de referință pentru știința noastră muzicală și, deopotrivă, pentru cultura română: Muzica în România după 23 august 1944 (în colaborare cu prof. univ. Nicolae Călinoiu), Ed. Muzicală, București, 1944, ed. I, 1965, ed. a II-a; Istoria Muzicii Românești. Compendiu (Ed. Muzicală, 1969); Monografia Conservatorului „Ciprian Porumbescu” (1864-1964), coautor, Ed. Muzicală

1964; Semnificații actuale ale operei lui George Breazu (litografia Conservatorului de muzică Ciprian Porumbescu - 1974); George Breazu și istoria nescrisă a muzicii românești (Ed. muzicală, 1976); Muzica românească și marile ei primeniri (vol. I, 1978, vol. II, 1980). Dintre principalele studii muzicale ce au văzut lumina tiparului în publicațiile de profil din România și din alte țări ale lumii, menționăm: Contemporanul, Muzica, Studii de Muzicologie etc., Argumente pentru istoria muzicii românești; Radioul și educația muzicală a maselor; Muzicologia noastră și moștenirea clasică; Melodia, element principal al muzicii; Adevărata sursă de înnoire a muzicii noastre, Opera „Fata cu garoafe” de Gh. Dumitrescu; Însemnări pe baza lucrării „Bazele esteticii”; Formă și conținut în artă; Muzica românească de azi, sinteze și perspective; Sentimentul patriotic în muzica românească; Ion Dumitrescu, la 60 de ani. Artistul și omul; Critica muzicală și conștiința existenței sale; Cântecul Independenței - ieri și azi; Dimitrie Cuclin; Ioan D. Chirescu; Centenarul nașterii lui George Enescu; Scena lirică; Ion Dumitrescu, 70; L'oeuvre, de George Breazu et ses significations actuelles, Le caractère fonctionnel du folklore ș.a. În paralel cu excepționala activitate de cercetare științifică a tradițiilor muzicii românești din marile epoci ale istoriei României, ilustrul om de știință muzicală se înscrie printre cadrele didactice de renume în istoria învățământului muzical din România, după cel de-al doilea Război Mondial. A promovat, cu deosebit succes, întreaga ierarhie a școlii universitare românești, în anul 1976, obținând gradul de profesor universitar la „Catedra de istoria muzicii românești și universale” din cadrul Conservatorului bucureștean de muzică. Majoritatea discipolilor săi au devenit, pe parcurs, nume sonore în învățământul artistic preuniversitar și universitar, în activitatea didactică din școli, licee pedagogice și de cultură generală sau la pupitrul unor remarcabile ansambluri simfonice sau corale, soliști instrumentiști și lirici etc. Iată numai câteva exemple: Dan Dediu, Valentina Sandu Dediu, Mihai Cosma, Sorin Lerescu, Mihaela Marinescu, Carmen Daniela Fotea, Mihaela Doboș, Cornel Fugaru, Constantin Drăgușin, Lucian Vlădescu, Oltea Șerban Pârâu, Popescu Mariana ș.a. În al treilea rând, maestrul Petre Brâncuși s-a afirmat, deopotrivă, și în domeniul creației muzicale, cu deosebire în genul muzicii corale – genul cel mai apropiat de viața umană, începând cu cea mai tânără generație. În acest sens relevăm o seamă dintre opusurile semnate de compozitor, începând din anul 1958 și până în 1992, care au făcut parte din repertoriul unor reprezentative formații corale din rândul instituțiilor de învățământ și al așezămintelor culturale: Primăvara omenirii (1958), cântec pe voci egale; Cântec de viață nouă (1981), cântec pentru voci egale, versuri de

Nicolae Coman; Cântec nou de primăvară (1982), cântec pentru voci egale și pian, versuri Nicolae Coman; Izvorul soarelui (1982), solo bariton, cor mixt și pian, versuri de Ioan Meîțoiu; Ram sub soare (1982), cor mixt, versuri de Liviu Ionescu; Sună trompeta (1982), cântec pentru voci egale, versuri de Teodor Bratu; La izvorul visului (1982), cor mixt, versuri de Felicia Donceanu; Mă duc, maică, de la tine (1984), cor mixt, versuri populare; Un anotimp de bucurii (1984), cântec pentru voci egale și pian, versuri de Teodor Bratu; Liberă și demnă (1985), cor mixt, versuri de Liviu Ionescu; Falnic zbor (1985), cor mixt și pian, versuri de Liviu Ionescu; Statornicie (1986), cor bărbătesc și pian, versuri de Nicușor Constantinescu; Clopoței de primăvară (1987), cântec pentru voci egale, versuri de D. Stancu; Te slăvim de-a pururi, glie (1987), cor pentru voci de femei și pian, versuri de Jean Gheliuc; Prea cucernici părinți (I, II), cor mixt, versuri de Petre Brădiceanu ș.a. Pe lângă prestigioasa activitate de muzicolog, profesor în învățământul muzical universitar și compozitor, distinsul om de știință muzicală Petre Brâncuși, se numără printre muzicienii de excepție care, înainte de absolvirea studiilor muzicale superioare (1955), înțelegând că omul nu se poate desăvârși decât numai prin muncă și iarăși muncă, a îndeplinit, cu rezultate incontestabile, atât importante funcții de specialitate: redactor la Contemporanul, săptămânal, Casa Centrală a Creației Populare - instituție în subordinea Ministerului Culturii, Editura Didactică și Pedagogică din România, dar și de conducere a unor instituții artistice din prima linie a culturii muzicale naționale: director al Editurii Muzicale a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor (1959-1962); director la Direcția Muzicală a Radioteleviziunii Române (1968-1972); rector al Conservatorului de Muzică „Ciprian Porumbescu” din București (1972 – 1982) – perioadă în care tot mai mulți studenți au cucerit cele mai importante premii la diverse concursuri internaționale, iar între anii 1977-1982, timp de cinci ani, maestrul Petre Brâncuși a fost ales și în înalta funcție de președinte al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România. Datorită unor uriașe eforturi – mai ales după groaznicul seism din 4 martie 1977, talentului și modului inteligent în care a condus întreaga obște a creatorilor și muzicologilor – fără a neglija cu nimic cărma de rector a Conservatorului bucureștean, instituție menită a forma viitorii compozitori, profesori și artiști interpreți de care aveau nevoie atât scenele de concert ale țării, dar și instituțiile de învățământ educație și cultură, bilanțul celor cinci ani ai maestrului Petre Brâncuși la cărma frontului componistic și muzicologic al României a fost pozitiv, remarcat de forurile centrale în drept dar și de presa cotidiană.

Începând din anul 1982, reputatul muzician Petre Brâncuși a preluat efectiv conducerea primei scene lirice a țării, Opera Română din București, o adevărată mare uzină – cu foc continuu, în care se întâlnesc în fiecare oră voci și instrumente, balerini și creatori de superbe industrii vestimentare. Sub autoritatea sa baghetă, Opera Română din capitala țării a continuat, fără echivoc, învingând cu bărbăție imensele greutăți produse de exageratul program de autofinanțare instituit de organismele centrale financiare, amplul proces de afirmare artistică pe plan național și internațional, premierile și reluările unor spectacole din repertoriul clasic universal și contemporan, bucurându-se de reale succese în viața spirituală atât din capitală dar și din străinătate. Sunt numeroase exemple, cu deosebire cronicile semnate de cele mai inspirate și autorizate condeie prezente din țară și de peste hotare la edițiile Festivalului Internațional „George Enescu”, la premierele și reluările, în noi montări scenice a spectacolelor din stagiunile anuale ale instituției. Deși aceste importante funcții – de specialitate și conducere a celor mai reprezentative departamente ale artei profesioniste românești, printr-o exemplară organizare a timpului de lucru, maestrul Petre Brâncuși a izbutit să fie prezent și în viața politică și culturală a țării – în calitate de deputat în Parlamentul României (1976-1980), în Consiliul de conducere al culturii naționale, precum și la o seamă de manifestări de referință ce au avut loc pe teritoriul țării, inclusiv în județul Prahova: la Cursurile Universității Populare de Vară „Nicolae Iorga” (1977); aniversarea primului sfert de veac de la înființarea Filarmonicii ploieștene și a unui an de la constituirea Cenaclului Muzical „Paul Constantinescu” (februarie 1978) împreună cu o numeroasă delegație de compozitori și muzicologi, la numeroase concerte simfonice al Filarmonicii ploieștene, cu deosebire în anii 1977 - 1983, când, la pupitrul simfonicului ploieștean s-au aflat doi tineri remarcabili șefi de orchestră: Horia Andreescu și Cristian Brâncuși. Apreciind ampla și prestigioasa activitate științifică și de conducere artistică a maestrului Petre Brâncuși, forurile centrale ale științei și culturii naționale, printre care: Academia Română i-a decernat, în anul 1965, un binemeritat premiu; Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România l-a distins cu patru importante premii (1969, 1976, 1978, 1982), iar Statul Român, cu ordine și medalii. Încununarea activității sale științifice și didactice universitare a fost marcată, în anul 1983, când eminentul om de știință muzicală Petre Brâncuși a fost ales membru corespondent al Academiei Tiberina din Roma (Italia). Ulterior, în anul 1987, distinsul muzician a fost ales membru al Comitetului Permanent al Asociației Internaționale a Teatrelor Lirice. Nu putem trece cu vederea colaborarea maestrului Petre Brâncuși la realizarea Dicționarului

Enciclopedic Român (vol I-IV, 1962-1966), precum și la o seamă de manuale didactice de teorie a muzicii pentru uzul învățământului preuniversitar; participarea în jurii naționale de creație și interpretare în calitate de președinte, precum și prezența, cu remarcabile comunicări științifice la simpozioane și congrese internaționale, în țări cu vechi tradiții muzicale (Franța, Italia, Polonia, Serbia, Rusia, Germania, Bulgaria etc). Trecerea prematură în lumea cea veșnică, în plină putere creatoare, la numai 66 de ani și nouă luni, a constituit o grea pierdere pentru știința muzicală românească, dar și pentru cultura națională. Fie ca aceste modeste gânduri să constituie un binemeritat omagiu, atât pentru aniversarea celor 86 de ani pe care putea să îi împlinească peste câteva zile, respectiv la 1 iunie a.c., dar și pentru cele aproape două decenii, de când a plecat într-un lung și nesfârșit turneu artistic în lumea astrelor, la 25 februarie 1995. Îngăduiți-mi acum Onorată asistență la această emoționantă sărbătoare, ca binemeritul acord final al modestelor mele gânduri de suflet, să exprime sincere sentimente de grațitudine pentru organizatorii Simpozionului Național dedicat maestrului Petre Brâncuși: Primăria Municipiului Târgu-Jiu, instituțiile de cultură din această străveche și mănoasă vatră de Țară Românească, și nu în ultimul rând, maestrului Cristian Brâncuși – reputat șef de orchestră, compozitor și profesor universitar doctor la Universitatea Națională de Muzică din București, care, de peste un deceniu reprezintă vioara numărul unu în realizarea acestor veritabile acte de cultură și de educație. Împreună cu personalitățile orașului Târgu-Jiu – prof. dr. Mihaela Sanda Popescu, ing. Titu Pânișoară – fost primar al municipiului ș.a.- au înțeles aici cel mai bine îndemnul celui mai mare istoric român, savantul Nicolae Iorga, care adesea afirma: CINE UITĂ, NU MERITĂ. Vă mulțumesc! (**Aplauze înfocate**).

Doamna moderator: Vă mulțumim din suflet!... Profesor universitar doctor Cristian Brâncuși dorește să facă o scurtă prezentare a istoricului Simpozionului Național „Petre Brâncuși”. Să-l urmărim!

Cristian Brâncuși: Voi încerca să fiu foarte scurt.... În primul rând, dați-mi voie să îi mulțumesc doamnei Viceprimar Iulia Vână pentru salutul călduros exprimat la această manifestare, să o salut pe doamna moderator Mihaela Sanda Popescu, să-i salut pe cei din prezidiu și să le mulțumesc pentru cuvintele deosebit de sensibile și să vă salut și pe dumneavoastră, cei care ne urmăriți cu atâta răbdare.....Suntem, prin urmare, la ediția cu nr. 12. Îmi aduc aminte cu nostalgie, cu duiosie de mâhnirea mamei, prin anii 2000, că după ani de zile de la decesul tatălui meu nu se mai pomenea nimic de el, că intrase într-un con de umbră după o viață dedicată muzicii și culturii românești. Încercam s-o liniștesc spunându-i

să aibă răbdare, că viața nu este decât aparent atât de crudă. Și iată că a apărut inițiativa dlui ing. Titu Pânișoară care a semnalat în presă și mai apoi a făcut demersurile necesare la factorii de decizie pentru ca această personalitate a culturii gorjene și naționale, Petre Brâncuși, să fie omagiat printr-un simpozion național. Astfel a căpătat viață acest eveniment cultural la care dl ing. Pânișoară a avut un rol decisiv. S-a ocupat personal în organizarea și buna desfășurare a fiecărei ediții, precum și în tot ce presupune pregătirea pentru tipar a volumelor din colecția Simpozioanelor „Petre Brâncuși”: selecția materialelor, a graficii, a culorilor pentru coperti, tehnoredactare și multe altele. Sunt fapte, gesturi, acțiuni care pentru mine și familia Brâncuși au o importanță excepțională. Primele două ediții au fost sprijinite de dl. Ion Sanda, la vremea respectivă Directorul Direcției de Cultură a județului Gorj și de dl. Ion Șoldea, jurnalist de frunte din această urbe, personalitate pe care eu o apreciez mult. Începând cu ediția a III-a, Simpozionul a intrat sub umbrela protectoare a dlui ing. Florin Cârciumar, primarul Municipiului Târgu-Jiu, care a propus ca din ediția a V-a simpozionul să fie inclus în cadrul manifestărilor Zilelor Municipiului Târgu-Jiu, având loc în ultima decadă a lunii mai. Dacă prima ediție și-a propus să marcheze 75 de ani de la nașterea muzicologului Petre Brâncuși, edițiile 2-5 au prezentat pe larg activitatea desfășurată în fruntea unor instituții de prim rang: director al Direcției muzicale – Radiodifuziunea română, rector al Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București, președinte al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, director al Operei Române din București. Ediția a VI-a s-a ocupat de moștenirea muzicologică a lui Petre Brâncuși, edițiile 7-9 au adus în prim plan dascălii lui Petre Brâncuși, iar următoarele, cu numerele 10, 11 și iată și cea de astăzi au prezentat o parte dintre discipolii săi, schimbul de ștafetă între generații, fapt deosebit de important. Sunt bucuroși că numeroase personalități din lumea muzicală din capitală au răspuns favorabil solicitării mele de a veni la Târgu-Jiu pentru a-și spune opiniile despre prof. univ. dr. Petre Brâncuși, de a participa cu diferite materiale, referate, eseuri, recenzii ș.a. sau de a susține mici recitaluri. Aceștia s-au alăturat numeroaselor personalități de vază din această urbe și așa sublinia sprijinul consistent oferit de Liceul de muzică și arte plastice „Constantin Brăiloiu”, de Biblioteca județeană „Christian Tell”, de Școala populară de artă, de Teatrul „Elvira Godeanu”, toate din Târgu-Jiu. De asemenea, așa vrea să nu se uite vioara oferită ca premiu special „Petre Brâncuși” violonistului Cristian Chiru, în prezent student la clasa profesorului Gabriel Croitoru – la UNMB. La punerea în aplicare a acestui proiect, un merit deosebit a revenit dlui Romel Merișescu, de la clubul Rotary din Târgu-Jiu, pe care îl salut

cu speranța că se află în sală. De la ediția a XI-a, un ajutor prețios și concret îl oferă în organizarea simpozionului domnul profesor Laurențiu Popescu, căruia îi mulțumesc în mod deosebit și pe care îl felicit pentru această activitate. Domnul inginer Titu Pânișoară este în continuare lângă noi și acesta este un fapt deosebit de benefic. De asemenea, aș dori să mulțumesc dnei Mihaela Sanda Popescu, moderatorul simpozionului, pentru modul cum conduce lucrările simpozionului. Sprijinul cel mai consistent, însă, a venit de fiecare dată din partea Primăriei și a Consiliului Local Târgu-Jiu, din partea domnului inginer Florin Cârciumar, primarul municipiului, care ne-a promis, și constatăm cu satisfacție că se ține de cuvânt, ajutorul pe toată durata mandatului său. Vă mulțumesc domnule primar în numele meu și al familiei Brâncuși și vă asigur de toată considerația noastră pentru tot ceea ce faceți pentru cultură în județul Gorj, și pentru noi personal! Dar, dincolo de activitatea de excepție în fruntea acestui municipiu, și mă refer în primul rând la cultură, domnul inginer doctor Florin Cârciumar va rămâne în istorie și pentru faptul că în timpul mandatului său a văzut lumina tiparului cea mai importantă lucrare muzicologică a lui Petre Brâncuși – „Monumente ale culturii muzicale românești”, vol. I, apărut în cartea dedicată ediției a XI-a a simpozionului nostru. Aș dori să mai fac o scurtă precizare. În materialele apărute în volumele despre simpozionul nostru sunt și nuanțe critice la adresa unor instituții ori personalități din viața muzicală. Am considerat că nu este bine să cenzurez textele și subliniez că opiniile aparțin strict autorilor respectivi. Cu aceasta, vă mulțumesc pentru atenție! **(Aplauze)**.

Doamna Mihaela Sanda Popescu: Vă mulțumim stimate maestre!...Eu personal doresc să vă mulțumesc pentru faptul că mi-ați oferit prilejul să particip la acest minunat eveniment.... Înainte de încheierea lucrărilor, dați-mi voie să spun câteva cuvinte. Aș dori să închei aceste lucrări, cu o rotunjire, cu o concluzie... de fapt, toate temele prezentate ne conduc la o concentrare, la un rezumat al istoriei acestui simpozion. Cu fiecare titlu putem înțelege ce se întâmplă aici și acum. Petre Brâncuși - profesor universitar de excepție care ne-a învățat cu dragoste părintească, generație după generație, să ne iubim și mai mult țara și neamul sfătuindu-ne cum să pătrundem în propriul nostru suflet prin cunoașterea profundă a culturii muzicale românești!” și „Câteva crâmpie de amintiri”, imagine inedită: „Profesorul și discipolii săi”, adevărate „Monumente ale culturii muzicale românești”, pentru că, „Petre Brâncuși, personalitate marcantă a științei muzicale românești din cea de-a doua jumătate a secolului XX” și se desprinde o întrebare cu mai multe răspunsuri în continuitatea acestui simpozion. „L-am cunoscut pe profesorul universitar doctor Petre Brâncuși, și

totuși nu l-am cunoscut!”(titlul recenziei volumului al X-lea trimis simpozionului nostru de distinsa doamnă Veronica Zbarcea) Înainte de înmânarea diplomelor aș dori să vă spun că, în continuarea simpozionului nostru, tânărul și talentatul Matei Bucur Mihăescu ne va oferi un microrecital. Intenționat am lăsat această prezentare la final, ca pe o surpriză deosebită. Pianist și compozitor de muzică clasică, se naște la 30 ianuarie 1995. La vârsta de 19 ani, considerat copilul minune al muzicii românești, este recunoscut ca un fenomen, un talent muzical de excepție atât în arta interpretativă cât și în compoziție. Este student la Universitatea Națională de Muzică din București, urmând cursurile clasei de „Dirijat de orchestră” a maestrului Cristian Brâncuși. Trece în anul II în curând. Repertoriul său, ca pianist, este deosebit de amplu, de la clasici la contemporani. În calitate de compozitor, are peste 200 de lucrări pentru pian dar și pentru orchestră, piese vocal-simfonice și pentru diverse ansambluri camerale, care au fost interpretate pe scene de primă mărime din România și din străinătate sub conducerea unor mari dirijori. Recitalurile și concertele susținute încă de la vârsta de 9 ani, în dubla sa calitate de pianist și compozitor, au ridicat în picioare publicul în prestigioase săli de concerte din țară și străinătate. S-a lansat în viața muzicală în 2006, într-un concert susținut pe scena mare a Filarmonicii „George Enescu” din București. Pentru el, în 2007, Fundația Dan Voiculescu pentru dezvoltarea României, a organizat un eveniment de excepție, Concertul Matei Bucur Mihăescu, pianist și compozitor. Manifestarea a avut loc în sala „Mihail Jora” a Societății Române de Radiodifuziune din București, dirijorul concertului – fiind maestrul Cristian Brâncuși. În anul 2008 a înființat propria orchestră de cameră denumită „CaMMerata” - doi de M de la Matei Mihăescu iar în anul 2011 debutează ca dirijor la pupitrul propriei orchestre cu care susține stagiunea muzicală permanentă „CaMMerata” (pe scenele Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian” și Operei Naționale București); Stagiunea muzicală 2010 a Societății Române de Radiodifuziune s-a deschis cu o integrală componistică Matei Bucur Mihăescu; cu această ocazie compozițiile sale au fost interpretate de Orchestra de Cameră Radio și Corul Radio. Participă în calitate de compozitor și dirijor alături de propria orchestră CaMMerata în cadrul Festivalului Internațional „George Enescu” edițiile 2011-2013. Printre cele mai recente succese se numără concertul extraordinar susținut în calitate de compozitor și dirijor la pupitrul propriei orchestre și al Corului Național de Cameră Madrigal, la Opera Națională București; Matei, în anul 2011 crează și lansează la Opera Națională București conceptul original de concert de muzică clasică interactiv CONCERTARIUM; Au fost produse trei CD-uri cuprinzând lucrări pentru pian

solo în interpretare proprie, atât din creația universală cât și a sa. Au fost editate trei caiete de partituri (Editura Muzicală a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România) cuprinzând lucrări pentru pian solo compuse de Matei Bucur Mihăescu; a fost editat un plic personalizat „Matei Bucur Mihăescu – pianist și compozitor”, realizat de către Romfilatelia în parteneriat cu Poșta Română. Începând din anul 2010 se organizează Concursul de interpretare „Matei Bucur Mihăescu”; ajuns la cea de-a patra ediție, concursul se desfășoară pe următoarele secțiuni: interpretare pianistică, muzică de cameră, canto clasic, canto muzică ușoară; Pentru activitatea deosebită în domeniul artei interpretative și a compoziției, i-au fost decernate: trofeul Casei de producție „Rollywood pentru muzică”, premiul pentru excelență al Uniunii Interpreților, Coregrafilor și Criticilor muzicali din România și titlul de Mic Ambasador al culturii românești în lume oferit de Ministerul Afacerilor Externe din România și Asociația partenerilor corpului diplomatic. Este laureat al unor numeroase concursuri de interpretare naționale și internaționale, a primit o bursă la Viena, a urmat cursuri de măiestrie artistică cu iluștri muzicieni din Austria, Germania, Rusia, Japonia și Israel, primind și numeroase propuneri de a-și desăvârși studiile în prestigioase universități de muzică din străinătate. Matei Bucur Mihăescu este membru al Clubului de Excelență Dan Voiculescu. Programul microrecitalului de astăzi al discipolului profesorului Cristian Brâncuși cuprinde lucrări din creația proprie. **(Aplauze puternice).**

Acum, dați-mi voie să înmânez diplomele de excelență invitaților noștri de astăzi – doamnei Iulia Vână, Viceprimar al municipiului Târgu-Jiu **(aplauze)**, domnului Petru Rusu, realizator TV **(aplauze)**, domnului lector universitar Lucian Vlădescu, dirijor al Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian” din București **(aplauze)**, domnului profesor doctor Gheorghe Gorun, directorul Colegiului Național „Spiru Haret” din Târgu-Jiu **(aplauze)**, domnului Gabriel Popescu, inspector de muzică **(aplauze)**, domnului profesor Laurențiu Popescu **(aplauze)**, domnului Alexandru Bădulescu, muzicolog, directorul muzeului „Paul Constantinescu” din Ploiești care ține să sublinieze ceva. **Domnul Alexandru Bădulescu:** În calitate de vicepreședinte cu cultura în județul Prahova, cunosc foarte bine situația financiară din anii '80 și știu ce eforturi extraordinare a făcut Petre Brâncuși, ca director al Operei Române din București pentru a asigura salariile personalului din această instituție, în condițiile autofinanțării de atunci. Chiar și numai pentru acest fapt, Petre Brâncuși ar merita un bust la Opera Română din București și în Târgu-Jiu! **(aplauze susținute).** **Doamna moderator:** diplomă de excelență domnului Cristian Brâncuși, profesor universitar doctor **(aplauze)**, domnului inginer Titu Pânișoară – pentru

întreaga contribuție adusă la buna desfășurare a întregii serii de simpozioane „Petre Brâncuși” (în aplauzele asistenței, doamna Mihaela Sanda Popescu și Cristian Brâncuși înmânează diploma, în sală, domnului inginer Titu Pânișoară), distinsului pianist Matei Bucur Mihăescu (**aplauze**) și observ cu plăcere că organizatorii mi-au pregătit și mie o diplomă pentru care vă mulțumesc foarte mult! (**aplauze**). Acum vă invit să-l ascultăm pe Matei Bucur Mihăescu și, după aceea, vom urmări poemul TV „Priveliști moldovenești” realizat de Petru Rusu pe un scenariu propriu, inspirat de muzica Suitei simfonice cu același nume de Mihail Jora, în regia lui Andrei Brădeanu. Cu aceasta eu vă spun la revedere! (**Aplauze susținute**).

CAPITOLUL III

RECENZII ALE VOLUMELOR X ȘI XI DEDICATE SIMPOZIONULUI NAȚIONAL PETRE BRÂNCUȘI

RECENZIA VOLUMULUI al X-lea

Titu Pânișoară, Cristian Brâncuși, Laurențiu Popescu: Simpozionul Național Prof. univ. dr. muzicolog Petre Brâncuși, Ediția a X-a, 27 mai 2012, Târgu-Jiu. Editura Măiastra, Târgu-Jiu, 2012.

Recenzie de Veronica Zbarcea: